

SZÉKELY FERENC

A nagy költők...

a nagy költők
 sosem halnak meg
 szobrot
 állítanak nekik
 piros-fehér-zöld
 masnit aggatnak
 a nyakukba és
 koszorút helyeznek
 a lábuk elé –
 köszönnek
 az elhaladók
 és elhessentik
 a galambokat
 ha vállalukra
 piszkolnak

a nagy költők
 ünnepek előtt
 visszakapják
 az orrukból kitört
 cserépdarabot
 amit felelőtlen egyének
 okoznak az esti
 félhomályban –
 mikor a járőrök
 betérnek egy üveg sörre
 s azt hiszik
 semmi sem történik
 ebben a
 kurva világban

 nem tudom
 hallottatok már arról
 hogy az emberek
 beszélnek a szobrokkal
 a juharfák alatt
 megkérdik hogy vagy
 nem akarod újrafésülni
 hajad
 úgy mint Ady tette
 mikor láttál utoljára
 szerelmeseket csókolózni
 kabátod takarásában
 vagy netán vallomást
 mormolni halk suttogásban

szerelmem
szerelmem
te vagy mindenem...

a nagy költők igazából
sosem halnak meg –
tudják
nem is foglalkoznak ezzel
inkább
ha unják magukat
hajnal felé
mikor a fák kiegyenesednek
az éjszakában
sakkoznak egyet a
Csillag-mesterrel

Azon gondolkodom...

Azon gondolkodom,
meg kéne változtatni a világot:
ne éjjel aludjunk, hanem nappal.
Nem látnók a boltba siető
emberek arcán
az aggodalmat
kékre festett haraggal,
az örök vágyat,
utca végén a
kockába zárt
fájdalmat,
a settenkedést –
a beteg arcán
a szenvedést,
s nem látnók a
leugrásra készülők
mozdulatát
a folyók feletti
hídon,
távolba siető szerelmek
karlejtését
kisikló vonaton,
almafán a csüngő szélcsengőt,
lelkünkben szunnyadó
vágy-temetőt,

szemedben a fényt, mely
minden reggel fényesebb,
és vár –
arcodra kiül a bánat
kórémuzsikál...

én most is hallgatom
a csöndet,
mely itt van bennem,
pléhkrisztust látok hajnalban
korhadtt fakeresztben.